

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Από τη δεκαετία του '90 στη Συμφωνία των Πρεσπών

antifa south

antifasouth.gr | antifa.south@gmail.com

Αυτή η μπροσούρα συζητήθηκε, γράφτηκε και πληρώθηκε από τη συνέλευση του Antifa South τον Απρίλη του 2019, στα πλαίσια της ομώνυμης εκδήλωσης. Τυπώθηκε σε 500 αντίτυπα.

Περισσότερες πληροφορίες στο antifasouth.gr.

Για οποιοδήποτε σχόλιο, το mail μας σας περιμένει: antifa.south@gmail.com

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

2017-2019. Πάντα είμαστε εδώ! (αλλά από μόνο του, δεν είναι αρκετό...).

Την τελευταία διετία, ένα ζήτημα που εν πολλοίς φάνταζε «ξεχασμένο», επανήλθε εκ νέου στην επικαιρότητα και σ' αυτό που ονομάζεται «δημόσια συζήτηση». Αναφερόμαστε φυσικά στο «Μακεδονικό Ζήτημα» (αυτό που οι Έλληνες αρέσκονται να αποκαλούν «Σκοπιανό»), ένα ζήτημα που στην πραγματικότητα έχει ιστορία μεγαλύτερη από έναν αιώνα. Εμφανίζεται ήδη από τους Βαλκανικούς Πολέμους των αρχών του προηγούμενου αιώνα, συχνά-πυκνά παίρνει φωτιά και μετά μπαίνει για κάποια χρόνια στον πάγο. Η πλέον πρόσφατη εμφάνισή του ήρθε στον αφρό της επικαιρότητας έπειτα από μια σειρά «διαπραγματεύσεων» μεταξύ του ελληνικού και του μακεδονικού κράτους και μάλιστα το ζήτημα κατέληξε να «επιλυθεί», όπως μας είπαν, τον Ιούνιο του 2018 με την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Με αφορμή την επαναφορά του ζητήματος στην επικαιρότητα και του θορύβου που προκλήθηκε γύρω από το «όνομα» του κράτους της Μακεδονίας, το σύνολο του εθνικού κορμού της χώρας συσπειρώθηκε. Από τα πιο διανοητικά σακατεμένα κομμάτια των «Αγανακτισμένων» μέχρι και τη Χρυσή Αυγή, ένα πλατύ φάσμα της κοινωνίας ήρθε στο προσκήνιο, ανακάλυψε κοινή γλώσσα συνεννόησης και διεκδίκησε για λογαριασμό του μερίδιο στον δημόσιο χώρο και λόγο. Φυσικά, όλα αυτά έγιναν πάντα σε στενή σύνδεση με τις πάγιες ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις του ελληνικού κράτους.

Για τους φασίστες το μακεδονικό και ο θάνατος του παρακρατικού πρακτορίσκου Κατσίφα αποτέλεσε μια ακόμη αφορμή «κατεβάσματος στον δρόμο». Η δημόσια επανεμφάνισή τους περιλάμβανε τη διοργάνωση εθνικιστικών συλλαλητηρίων σε διάφορες πόλεις της χώρας, με μεγαλύτερους ή μικρότερους αριθμούς συμμετοχής, προσπάθειες «κυριαρχίας» στα σχολεία με τις πολυδιαφημισμένες «εθνικιστικές καταλήψεις», «περάσματα» από τις γειτονιές (συνήθως, αν όχι πάντα, υπό την προστασία των μπάτσων) και μοιράσματα εθνικιστικών προκηρύξεων, καθώς επίσης και επιθέσεις σε αντιφασιστικά στέκια και καταλήψεις (χαρακτηριστικές περιπτώσεις ο εμπρησμός της κατάληψης Libertatia στη Θεσσαλονίκη, καθώς και η ανεπιτυχής επίθεση των φασιστών στην κατάληψη ΠΙΚΠΑ στα Πετράλωνα).

Όπως ήταν αναμενόμενο, όπως συνέβη στο παρελθόν και όπως θα συμβαίνει πάντα, οι κινήσεις αυτές των φασιστών δεν έγιναν εν κενώ. Μερικές χιλιάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες σε όλη την χώρα, μπήκαν στην πρώτη γραμμή και έδωσαν μια ακόμα υπέροχη αντιφασιστική μάχη δείχνοντας στους φασίστες με κάθε τρόπο και με όλους, ότι δεν παίζουν σε άδειο γήπεδο. Οι τοίχοι καθαρίστηκαν από τις εθνικιστικές βρωμιές και ξαναγράφτηκαν με αντιφασιστικά συνθήματα, καρτέρια στήθηκαν και φασίστες κυνηγήθηκαν στους δρόμους και τις πλατείες, αντιφασιστικές διαδηλώσεις και περιφρουρήσεις στεκιών οργανώθηκαν στις γειτονιές, ενώ στα σχολεία, οι προσπάθειες επιβολής «εθνικιστικών καταλήψεων» βρήκαν απέναντι τους την ενστικτώδη αντίδραση εκατοντάδων αποφασισμένων αντιφασιστών μα-

Στιγμιότυπο από την αντιφασιστική μάχη που δόθηκε στα σχολεία το Νοέμβριο του 2018. «Πάντα είμαστε εδώ!»

θητών και μαθητριών[1].

Συμμετείχαμε και εμείς με τους δικούς μας τρόπους σ αυτή την μάχη. Αυτά τα δύο χρόνια ήρθαμε σε επαφή και γνωρίσαμε και άλλους συντρόφους και συντρόφισσες, μοιραστήκαμε τις εμπειρίες μας και το μίσος μας για τους φασίστες και προσπαθήσαμε όλοι και όλες μαζί να κρατήσουμε τις γειτονιές μας καθαρές από την φασιστική μπόχα. Είναι κάτι για το οποίο είμαστε περήφανες και περήφανοι. Ξέρουμε καλά ότι δεν είμαστε μόνοι και μόνες μας. Τόσο στην Αθήνα, όσο και στις υπόλοιπες πόλεις της χώρας, οι φασίστες βρήκαν πολύ κόσμο που με τον τρόπο του στάθηκε απέναντί τους. Όπως έλεγε και μια αντιφασιστική αφίσα που κολλήθηκε στους δρόμους της Αθήνας: «Γειά στα χέρια σας αδέρφια! Πάντα είμαστε εδώ!» Αν μη τι άλλο, όλοι όσοι τα βάλαμε με τους φασίστες, αποδείξαμε ξανά τόσο σε μας τους ίδιους και τις ίδιες όσο και στους εχθρούς μας, ότι εξακολουθούμε να παραμένουμε ένα από τα υγιέστερα κομμάτια αυτής της κοινωνίας, κι ότι (όσο περνάει από τα χέρια μας) θα σταθούμε ανάχωμα απέναντι στον φασισμό, τον ρατσισμό και τη βαρβαρότητα που σ' αυτή τη χώρα επελαύνουν.

Πέρα, όμως, απ' όσα έλαβαν χώρα στους δρόμους και στις γειτονιές, η Συμφωνία των Πρεσπών επικυρώθηκε στα κοινοβούλια του ελληνικού και του μακεδονικού κράτους και πλέον έχει αρχίσει να μπαίνει σε εφαρμογή. Ο θόρυβος και η συζήτηση γύρω από το «όνομα» έχουν αρχίσει να κοπάζουν και οι δημόσιες εμφανίσεις των φασιστών έχουν αρχίσει πλέον να γίνονται όλο και πιο σπάνιες. Βέβαια, η μάχη με τους τελευταίους, δεν τελειώνει εδώ. Είναι σίγουρο ότι και στο μέλλον θα τους ξαναβρούμε μπροστά μας στο σχολείο, στον δρόμο και την πλατεία. Είναι επίσης σίγουρο ότι θα είμαστε και πάλι εκεί και θα τους αντιμετωπίσουμε με τους τρόπους μας, όπως κάναμε και τα τελευταία δύο χρόνια.

Η μάχη που δίνουμε με τους φασίστες «σε πρώτο πρόσωπο» είναι εξαιρετικά σημαντική, παρ' όλα αυτά, δεν είναι αρκετή. Εξίσου σημαντικό με την δουλειά που κάνουμε στον δρόμο απέναντι στους φασίστες, είναι και το να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε και να παράξουμε δικό μας λόγο, δικές μας ιδέες και δική μας γνώμη τόσο για το «Μακεδονικό» όσο και για οποιοδήποτε άλλο ζήτημα που έχει να κάνει με την εξωτερική πολιτική του κράτους μας και τις σχέσεις του με τα υπόλοιπα κράτη του πλανήτη. Τέτοιου είδους ζητήματα, εκ πρώτης όψεως μας φαντάζουν «μακρινά». Είναι λογικό. Βρίσκονται εκτός της καθημερινής μας εμπειρίας (του δρόμου, της γειτονιάς κτλ). Εμείς τους φασίστες συναντάμε και μ' αυτούς έχουμε συνηθίσει να τα βάζουμε. Ωστόσο, τα σχέδια και οι πολιτικές του κράτους μας δεν εξαντλούνται στους φασίστες. Είναι σχέδια που μας αφορούν και πρέπει να μας απασχολούν. Είναι σχέδια που μπορούν να κρύβουν από πίσω τους μέχρι και πόλεμο. Σχέδια που φυσικά στρέφονται (και) εναντίον μας. Είναι σχέδια για τα οποία τελικά, αν δεν μιλήσουμε εμείς οι ίδιοι και οι ίδιες, κανείς δε πρόκειται να το κάνει για λογαριασμό μας.

[1] Για τις περιβόντες «εθνικιστικές καταλήψεις» στα σχολεία και για τα εμπόδια που συνάντησαν, μπορεί κανείς να δει τη μπροσούρα *Ο Εθνικοσοσιαλισμός και οι Εχθροί του*, Autonome Antifa, Ιανουάριος 2019.

Το κείμενο που ακολουθεί, είναι η δική μας προσπάθεια να μιλήσουμε για το «Μακεδονικό Ζήτημα», τις βλέψεις του ελληνικού κράτους στα Βαλκάνια και την Συμφωνία των Πρεσπών. Μια Συμφωνία η οποία, χάρη στον συνδυασμό ακροδεξιού και αριστερού λόγου που κυριάρχησε στη δημόσια συζήτηση, έχει αποκτήσει μια αξιοσημείωτη ιδιότητα: να θεωρείται στο εσωτερικό της χώρας μας ταυτόχρονα «προδοτική», «φιλειρηνική» και προϊόν της «εξάρτησης» της Ελλάδας απ' τους «Αμερικάνους».

Στα όσα ακολουθούν θα αναφερθούμε αρχικά στις εξελίξεις των τελευταίων τριάντα χρόνων γύρω από το «Μακεδονικό Ζήτημα». Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, τότε που τα Βαλκάνια πήραν για άλλη μια φορά φωτιά και το ζήτημα επανήλθε στο προσκήνιο, μέχρι και το 2018 και την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών. Θα προσπαθήσουμε να εστιάσουμε στις βασικές γραμμές και επιδιώξεις της πολιτικής του ελληνικού κράτους αυτήν την τριακονταετία. Θα μιλήσουμε για τις επιθετικές του κινήσεις εις βάρος του νεόκοπου γειτονικού κράτους και για την προσπάθεια του να επιβάλλει τα συμφέροντά του στα Βαλκάνια.

Στη συνέχεια, θα μιλήσουμε για την Συμφωνία των Πρεσπών καθαυτή και για τα βασικά της σημεία. Θα υποστηρίξουμε πως, σε αντίθεση με όλα όσα ακούστηκαν και απ' τα δεξιά και απ' τα αριστερά, δεν πρόκειται ούτε για «προδοσία», ούτε για «εξάρτηση», αλλά για μια συμφωνία που εξυπηρετεί απόλυτα τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους και ιμπεριαλισμού στην σημερινή ιστορική συγκυρία, μια συμφωνία με την οποία το ελληνικό κράτος επιβάλλεται στους γείτονές του. Θα μιλήσουμε για την πάγια συνύπαρξη και συνεργασία του ακροδεξιού και του αριστερού λόγου στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής. Τέλος, θα εξηγήσουμε γιατί βρίσκουμε απαραίτητο το χτίσιμο μιας «δικής μας», αυτόνομης γνώμης για όλα τα τρελά που κάνει το κράτος μας. Το χτίσιμο μιας γνώμης που θα βρίσκεται απέναντι τόσο από τις αριστερές όσο κι από τις δεξιές αφηγήσεις· αφηγήσεις που τελικά, δεν είναι τίποτα παραπάνω από κρατικές.

Α’ ΜΕΡΟΣ

1990-2018: Τρεις δεκαετίες ελληνικού ιμπεριαλισμού

i. Ο Κόσμος στις αρχές της δεκαετίας του 1990. Οι ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες του ελληνικού κράτους.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1990 οι παγκόσμιες ισορροπίες για μια ακόμη φορά άλλαξαν. Αυτό που ονομάστηκε «Ψυχρός Πόλεμος», δηλαδή η για σχεδόν πενήντα χρόνια πλανητική σύγκρουση του Δυτικού Καπιταλιστικού Μπλοκ με το Ανατολικό «Σοσιαλιστικό» Μπλοκ σε γεωπολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο, έληξε με την οριστική επικράτηση του πρώτου. Οι πάλαι ποτέ ανατολικές «Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες» διαλύθηκαν και αντικαταστάθηκαν από νέα έθνη-κράτη. Αυτή η διάλυση, η οποία σε πολλές περιπτώσεις οδήγησε μέχρι και σε επαναχάραξη συνόρων σε διάφορα σημεία του πλανήτη, για τα κράτη που βρίσκονταν με τη μεριά των νικητών αποτέλεσε μια τεράστια ευκαιρία προώθησης των ιμπεριαλιστικών τους βλέψεων και συμφερόντων. Ήταν στ’ αλήθεια μια ευκαιρία ξαναμοιράσματος του κόσμου.

Το ελληνικό κράτος, ως κράτος του δυτικού κόσμου, βρέθηκε με την πλευρά των νικητών. Επεδίωξε λοιπόν και αυτό να επωφεληθεί για λογαριασμό του από την αλλαγή των παγκόσμιων συσχετισμών και το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Εκμεταλλεύθηκε την εγγύτητά του με τα ηττημένα βαλκανικά κράτη του ανατολικού μπλοκ, φιλοδοξώντας να αναδειχθεί σε περιφερειακή δύναμη στο χώρο των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου. Το ελληνικό «οικονομικό θαύμα» της δεκαετίας του ’90 βασίστηκε εξ ολοκλήρου στην υποτιμημένη εργασία των μεταναστών που κατέφταναν στην ελληνική επικράτεια.[2] Παράλληλα, δύο σημαντικά γεγονότα αυτής της περιόδου, έδωσαν την απαραίτητη ώθηση στις φιλοδοξίες του ελληνικού κράτους.

Το πρώτο ήταν η εισβολή των Η.Π.Α στο Ιράκ το 1991 η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία αστάθειας στην ευρύτερη περιοχή, πράγμα που επηρέασε και συνεχίζει να επηρεάζει άμεσα το βασικό αντίπαλο του ελληνικού κράτους στην Ανατολική Μεσόγειο, δηλαδή το τουρκικό κράτος. Το χάος που επικράτησε μετά την εισβολή των Αμερικανών στο Ιράκ, πυροδότησε την επανεμφάνιση του κουρδικού αντάρτικού στα νότια σύνορα της Τουρκίας, ενισχύοντας έτσι τις αποσταθεροποιητικές τάσεις στο εσωτερικό της και δίνοντας παράλληλα στο ελληνικό κράτος τη δυνατότητα να «στριμώξει» και να πιέσει τον «προαιώνιο εχθρό».[3]

Το δεύτερο σημαντικό γεγονός ήταν η διάλυση του κράτους της «Ενωμένης Γιουγκοσλαβίας», που συνέβη επίσης το 1991. Η άλλοτε πολυεθνική Ομοσπονδία, διαλύθηκε στα εξ ων συνετέθη με έναν εξαιρετικά βίαιο εμφύλιο πόλεμο και στη θέση της δημιουργήθηκαν πέντε νέα κράτη: η Σλοβενία, η Κροατία, η Βοσνία, η Σερβία/Μαυροβούνιο (η οποία για ένα διάστημα διατηρούσε ακόμα το όνομα «Γιουγκοσλαβία») και στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας, η Μακεδονία, η οποία ανακηρύχθηκε

---

[2] Για τη σημασία της εισόδου των μεταναστών τη δεκαετία του ΄90 στην Ελλάδα, και για τη διαχείρισή τους από το ελληνικό κράτος, βλ. *Σχεδόν Αόρατοι: Η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση*, Antifa Scripta, 2013.

[3] Για μια πληρέστερη γνώμη για το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, τη διάλυση της Μέσης Ανατολής και τις βλέψεις του ελληνικού κράτους στην Ανατολική Μεσόγειο, βλ. Autonome Antifa, *Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου*, Μάιος 2015.

Τα Βαλκάνια μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Προσέξτε πως η Ελλάδα, η Αλβανία, η Βουλγαρία και η Σερβία, «περικυκλώνουν» το κράτος της Μακεδονίας.

ως ανεξάρτητο κράτος το Νοέμβριο του 1991 με το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας»[4].

Το νεοσύστατο μακεδονικό κράτος ήδη από την πρώτη στιγμή της ύπαρξης του εμφανίστηκε ως ένα κράτος θνησιγενές, αδύναμο και με έντονες διαλυτικές τάσεις στο εσωτερικό του, οι οποίες θα λέγαμε ότι είναι χαραγμένες στο dna του και το ακολουθούν μέχρι και σήμερα. Βασικό συστατικό αυτών των τάσεων, ήταν η ανομοιογενής εθνοτική του σύσταση, καθώς ο πληθυσμός του αποτελείτο από ένα 65% Σλαβομακεδόνων, ένα 30% Αλβανόφωνων και ένα 5% πολιτών άλλων εθνοτήτων (Σέρβων, Τούρκων, Ρομά) με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την εσωτερική του σταθερότητα και συνοχή. Την ίδια στιγμή, το ελληνικό κράτος μετά από πολλές δεκαετίες εθνοκαθάρσεων, πολέμων και διωγμών είχε να επιδείξει μια αξιοσημείωτη εθνική ομοιογένεια. Παράλληλα, το γειτονικό κράτος είχε να αντιμετωπίσει μια διαλυμένη οικονομία, προϊόν της κατάρρευσης του ανατολικού μπλοκ, καθώς και χίλια δυο άλλα προβλήματα. Αυτή η εκ γενετής αδυναμία του μακεδονικού κράτους ήταν σε πλήρη γνώση του ελληνικού, το οποίο φυσικά έσπευσε να την εκμεταλλευτεί.

ii. Η τριετία 1992-1995. Οι βασικές γραμμές και επιδιώξεις του ελληνικού κράτους γύρω από το Μακεδονικό Ζήτημα.

Από το 1992, το ελληνικό κράτος, παρουσιάζοντας την ύπαρξη του όρου «Μακεδονία» στην ονομασία του μακεδονικού κράτους ως ένδειξη «αλυτρωτισμού» και ισχυριζόμενο ότι το μακεδονικό κράτος (σημείωση: την περίοδο για την οποία μιλάμε το μακεδονικό κράτος δεν διέθετε στρατό και μετά βίας διατηρούσε αστυνομία) ήταν πιθανό στο μέλλον να εγείρει εδαφικές διεκδικήσεις κατά του «ελληνικού» κομματιού της Μακεδονίας, ξεκίνησε την άσκηση έντονων διπλωματικών πιέσεων εναντίον του. Χρησιμοποιώντας λοιπόν ως αφορμή κι ως πρόσχημα το «όνομα» το ελληνικό κράτος αρνήθηκε να προχωρήσει στην αναγνώριση του μακεδονικού κράτους, ενώ ταυτόχρονα μπλόκαρε για χρόνια την οποιαδήποτε προσπάθεια ένταξης του σε διεθνείς οργανισμούς και συμμαχίες (Ο.Η.Ε., Ε.Ο.Κ., ΝΑΤΟ κτλ.), επιδιώκοντας έτσι να το απομονώσει από τη «Διεθνή Κοινότητα». Επιπλέον, άρχισε να απαιτεί αλλαγές τόσο στην ονομασία όσο και σε άρθρα του συντάγματος του μακεδονικού κράτους, τα οποία το ελληνικό κράτος θεωρούσε «αλυτρωτικά». Συνεχίζοντας την επιθετική του πολιτική και αυξάνοντας όλο και περισσότερο την πίεση, το ελληνικό κράτος επέβαλε το 1994 εμπάργκο κατά του κράτους της Μακεδονίας προσδοκώντας στον οικονομικό του στραγγαλισμό. Απώτερος στόχος των ελληνικών πιέσεων ήταν η μετατροπή του μακεδονικού κράτους, σε ένα κράτος υπό την ελληνική επιρροή και «ηγεμονία».

Παράλληλα με την πολιτική της άσκησης πίεσης σε διπλωματικό και οικονομικό επίπεδο, το ελληνικό κράτος κατέστρωσε και εξέτασε σχέδια στρατιωτικής εισβολής στο κράτος της Μακεδονίας, με στόχο τη διάλυση του και τον διαμελισμό

[4] Για μια γλαφυρή περιγραφή του γιουγκοσλαβικού εμφυλίου και της ελληνικής εμπλοκής στο πλευρό των Σέρβων μπορεί να δει κανείς το Joe Sacco, *Ασφαλής Περιοχή Γκοράζντε*, Antifa Scripta, 2018 και ιδιαιτέρως την εισαγωγή.

1992. Φωτογραφία από τα original μακεδονικά συλλαλητήρια. Ο «ελληνικός λαός» διαδηλώνει για την «ελληνικότητα» της Μακεδονίας και εμφανίζεται έτοιμος ακόμα και για πόλεμο.

του μεταξύ Ελλάδας και Σερβίας. Αυτήν την περίοδο, στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας, η εθνική ενότητα γνώρισε στιγμές ανεπανάληπτης δόξας με το σύνολο του εθνικού κορμού να συντάσσεται απροκάλυπτα με τις επιδιώξεις του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Τα περίφημα «μακεδονικά συλλαλητήρια» (τα ορίτζιναλ, όχι τα σημερινά), οργανωμένα και καθοδηγούμενα πλήρως από το ελληνικό κράτος συγκέντρωσαν και συσπείρωσαν την συντριπτική πλειοψηφία του «ελληνικού λαού», ο οποίος ανεξαρτήτως ιδεολογικών ή κομματικών προτιμήσεων διαδήλωνε κατά εκατομμύρια για την «ελληνικότητα» της Μακεδονίας και εμφανιζόταν πρόθυμος για όλα, ακόμα και για πόλεμο. Τα συνθήματα «η Μακεδονία είναι Ελληνική», «Η λύση είναι μία, σύνορα με τη Σερβία» και «Στα όπλα, στα όπλα, να πάρουμε τα Σκόπια», συνυπήρχαν κατά τη διάρκεια των συλλαλητηρίων και η γενική αίσθηση που επικρατούσε ήταν ότι (τους Σκοπιανούς) «τους έχουμε».

Για λόγους που δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε με ακρίβεια, αλλά υποπτευόμαστε πως έχουν να κάνουν με το γεγονός πως το ελληνικό κράτος δεν έπαιζε μπάλα μόνο του στα Βαλκάνια, τα πολεμικά του σχέδια τελικά δε μπήκαν σε εφαρμογή· αντίθετα συνεχίστηκε η άσκηση διπλωματικής και οικονομικής πίεσης. Η απόφαση δεν ήταν απλή. Στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους υπήρξε διχογνωμία σχετικά με το ποια απ' τις δυο κατευθύνσεις έπρεπε να ακολουθηθεί. Αυτή η διχογνωμία εκφράστηκε με τη σφοδρή και δημόσια σύγκρουση του τότε Υπουργού Εξωτερικών, Α. Σαμαρά, κύριου εκφραστή της γραμμής της στρατιωτικής εισβολής, με τον τότε πρωθυπουργό της χώρας, Κ. Μητσοτάκη ο οποίος εξέφραζε την γραμμή της διπλωματικής και οικονομικής πίεσης προς το κράτος της Μακεδονίας. Η σύγκρουση αυτή οδήγησε τελικά στην αποπομπή του Α. Σαμαρά από την τότε κυβέρνηση της Ν.Δ. συνοδευόμενη από βαριά υπονοούμενα περί «κρυφής ατζέντας» και «μυστικών συνεννοήσεων» του Σαμαρά με τη σερβική πλευρά, προκειμένου να δρομολογηθεί η με στρατιωτικά μέσα διάλυση της Μακεδονίας.

Είμαστε βέβαιοι ότι έπαιξε ρόλο το γεγονός πως το ελληνικό κράτος γνώριζε ότι δεν ήταν ο μοναδικός ενδιαφερόμενος στην περιοχή, καθώς τόσο το αλβανικό όσο και το βουλγαρικό κράτος διατηρώντας «πατήματα», γλωσσικά και εθνοτικά, στο κράτος της Μακεδονίας, επεδίωκαν με την σειρά τους την αποσταθεροποίησή του και τη διάλυσή του προς όφελος τους. Επίσης, το «Μακεδονικό» δεν ήταν το μοναδικό ζήτημα στην ατζέντα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής εκείνη την περίοδο. Όπως έχουμε ήδη πει, μετά την εισβολή των Η.Π.Α στο Ιράκ το 1990, το ελληνικό κράτος είχε ξανανοίξει τους λογαριασμούς του με την Τουρκία, ασκώντας της όλο και περισσότερη πίεση και προσπαθώντας να εντείνει την αποσταθεροποίησή της. Μια πιθανή εισβολή της Ελλάδας στο κράτος της Μακεδονίας θα μπορούσε λοιπόν να πυροδοτήσει έναν γενικευμένο πόλεμο μεταξύ Ελλάδας, Αλβανίας, Βουλγαρίας, Σερβίας και πιθανότατα και της Τουρκίας, με αποτέλεσμα το ελληνικό κράτος να κληθεί να αντιμετωπίσει δύο εμπόλεμα μέτωπα, τόσο στα βόρεια όσο και στα ανατολικά σύνορα του και με τις πιθανότητες επικράτησής του τουλάχιστον αμφίβολες.

Σε ομιλία του στην ελληνική Βουλή το 1994 ο τότε πρόεδρος της Ν.Δ. Μ. Έβερτ σημείωνε τα εξής:

> Εκτιμούμε ότι η διατήρηση των καλών σχέσεων με όλους τους γείτονες είναι απαραίτητη και ότι χρειάζεται να ιεραρχήσουμε τα προβλήματα που παρουσιάζονται στην εξωτερική πολιτική. Δεν είναι δυνατόν η Ελλάδα να αντιμετωπίσει όλους τους κινδύνους ταυτόχρονα. Τι θα συμβεί εάν διαμελιστούν τα Σκόπια; Ένα τμήμα, το μεγαλύτερο, είναι φυσικό ότι θα κολλήσει στην Βουλγαρία. Το δεύτερο κομμάτι, εκ των πραγμάτων θα πάει να κολλήσει στην Αλβανία. Ανεξάρτητα αν θέλουμε ή όχι τη διάλυση των Σκοπίων, αυτός ο κίνδυνος πάντοτε υπάρχει και θα υπάρχει τουλάχιστον τα τρία προσεχή χρόνια. Θα πρέπει να περιμένουμε να δούμε αν πράγματι αυτή η κρατική οντότητα μπορεί να διατηρηθεί. Στόχος μας στην υπόθεση των Σκοπίων, πρέπει να είναι η μετατροπή τους σε έναν μικρό και συμβατό με τις ελληνικές επιδιώξεις γείτονα, από τη φύση του εξαρτημένο από την Ελλάδα για την επιβίωση του.[5]

Έπειτα από τρία χρόνια ελληνικής διπλωματικής και οικονομικής πίεσης, η πρώτη φάση του Μακεδονικού ζητήματος έληξε το 1995 με την υπογραφή της «Ενδιάμεσης» συμφωνίας της Νέας Υόρκης. Επρόκειτο για μια συμφωνία προσωρινής διπλωματικής «ανακωχής» βάσει της οποίας τα δυο κράτη υποτίθεται πως υποχρεώθηκαν σε «αμοιβαίες υποχωρήσεις» μέχρι και την οριστική λύση του ζητήματος. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, η Ελλάδα προχώρησε σε άρση του εμπάργκο και άρχισε να αναπτύσσει οικονομικές σχέσεις με τη Μακεδονία. Άμεσα ξεκίνησε η επέκταση του ελληνικού κεφαλαίου στο κράτος της Μακεδονίας με την δραστηριοποίηση εκατοντάδων ελληνικών επιχειρήσεων (τράπεζες, κατασκευαστικές εταιρίες, Super Market, εταιρίες κινητής τηλεφωνίας κ.α.) εντός της μακεδονικής επικράτειας. Ουσιαστικά το ελληνικό κράτος, εξακολουθώντας να κρατά το όλο ζήτημα ανοιχτό και εκκρεμές, ξεκίνησε να «κατακτά» το μακεδονικό κράτος με οικονομικά μέσα και με «ειρηνικό» τρόπο. Φυσικά αυτό δε σημαίνει ότι εγκατέλειψε ποτέ την τακτική της διπλωματικής πίεσης, ούτε ότι σταμάτησε την προσπάθεια εκμετάλλευσης των διαλυτικών τάσεων στο εσωτερικό του μακεδονικού κράτους.

iii. 2001. Ο εμφύλιος πόλεμος εντός του μακεδονικού κράτους. Η ελληνική παρέμβαση.

Εν τω μεταξύ, οι διαλυτικές τάσεις στο εσωτερικό του μακεδονικού κράτους εντείνονταν. Η ανομοιογενής σύνθεση του πληθυσμού του οδηγούσε συχνά σε εθνοτικές διαμάχες μεταξύ Σλαβομακεδόνων και Αλβανόφωνων. Αυτή η σύγκρουση εκδηλώθηκε με εμφατικό τρόπο το 2001 με την ένοπλη εξέγερση της αλβανόφωνης πλευράς, που διεκδικούσε την αυτονόμηση των αλβανόφω-

[5] Η ομιλία του Μ. Έβερτ έλαβε χώρα στη βουλή σε συζήτηση προ ημερησίας διατάξεως στις 24 Ιανουαρίου 1994. Υπάρχει ολόκληρη διαθέσιμη στο YouTube. Εντοπίζεται εύκολα αναζητώντας «Έβερτ Σκοπιανό 1994».

Φωτογραφία από τον πόλεμο μεταξύ Σλαβομακεδόνων και Αλβανόφωνων το 2001. Το ελληνικό κράτος παρείχε βοήθεια στις επίσημες μακεδονικές αρχές στέλνοντας όπλα, στρατιωτικούς συμβούλους, στρατιωτικά ελικόπτερα και τεθωρακισμένα άρματα μεταφοράς προσωπικού.

νων περιοχών, με απώτερο στόχο τη μελλοντική ένωση τους με το κράτος της Αλβανίας. Η χώρα οδηγήθηκε σε έναν μίνι εμφύλιο πόλεμο, ο οποίος διήρκεσε σχεδόν έναν χρόνο και την έφερε στην κυριολεξία ένα βήμα πριν τη διάλυση. Το ελληνικό κράτος επενέβη παρέχοντας στρατιωτική και υλικοτεχνική στήριξη στις επίσημες μακεδονικές αρχές, βοηθώντας ουσιαστικά μ' αυτόν τρόπο το μακεδονικό κράτος να κρατηθεί εν ζωή.[6] Η ελληνική παρέμβαση στα εσωτερικά του μακεδονικού κράτους, ήταν αφ' ενός μια κίνηση η οποία έβαλε άμεσα φρένο στις αλβανικές βλέψεις, και αφ' ετέρου έστειλε ένα σαφές μήνυμα προς όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη της περιοχής (Αλβανία, Βουλγαρία, Σερβία) ότι σε περίπτωση διάλυσης του μακεδονικού κράτους, η Ελλάδα θα έχει τον πρώτο λόγο, παίρνοντας το μερίδιο που της αναλογεί. Ο τότε Υπουργός Εθνικής Άμυνας Α. Τσοχατζόπουλος, δήλωνε σχετικά:

> Εάν υπάρξει η διαδικασία μελλοντικά οποιασδήποτε αλλαγής συνόρων, αυτό δε μπορεί να γίνει ερήμην της Ελλάδας. Παλεύουμε να μην υπάρξει αλλαγή συνόρων. Παλεύουμε και στηρίζουμε τη Διεθνή Κοινότητα να διατηρήσει την υφιστάμενη κατάσταση , να υπάρξει σταθερότητα και να στηριχθούμε σ' αυτές τις δομές. Ένα υπάρξουν όμως εξελίξεις αλλαγής συνόρων, η θέση της Ελλάδας είναι σαφής. Και δε μπορούμε να επιτρέψουμε αλλαγές συνόρων , αλλά και κανείς δε θα μπορέσει να επιβάλλει με τη βία αναθεωρητικές πολιτικές σε οποιοδήποτε σημείο των Βαλκανίων και να περιμένει ότι η Ελλάδα θα παραμείνει απαθής.[7]

Δώστε λιγότερη σημασία στη «διατήρηση της σταθερότητας» και περισσότερη στο «η αλλαγή συνόρων δε μπορεί να γίνει ερήμην της Ελλάδας». Αυτό που λέει ο Τσοχατζόπουλος είναι ότι αν η Μακεδονία διαλυθεί, η Ελλάδα θα είναι η πρώτη που θα χωθεί, οπότε ας μη χαίρονται οι υπόλοιποι γείτονες γιατί λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο.

iv. 2002-2017. Ο δρόμος προς τη Συμφωνία των Πρεσπών. Η συνεχιζόμενη αστάθεια εντός τους μακεδονικού κράτους. Η αναγκαστική συνθηκολόγηση με το ελληνικό κράτος.

Από το 2002 και έπειτα, η αστάθεια εντός του μακεδονικού κράτους συνεχίστηκε, φέρνοντας το διαρκώς στα πρόθυρα της διάλυσης. Οι εθνοτικές διαμάχες μεταξύ Σλαβομακεδόνων και Αλβανόφωνων εξακολούθησαν να σιγοβράζουν, ενώ και στην καθημερινή πολιτική ζωή της χώρας το κλίμα ήταν εκρηκτικό με οικονομικά σκάνδαλα, συνεχείς εναλλαγές κυβερνήσεων και πολιτικές συγκρούσεις οι οποίες έφτασαν το 2017 μέχρι και

[6] Αναφέρεται μαζί με μια εκτενέστερη περιγραφή των όσων λέγονταν από ελληνικής πλευράς για τον μακεδονικό εμφύλιο του 2001 στο «Το όνομα, η λύση και η προδοσία», Antifa #64, 03/2019.

[7] Σχετικά με την ελληνική στρατιωτική βοήθεια μπορείς να δεις: Τάσος Κωστόπουλος, «Η επαγγελία της υγειονομικής ζώνης», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 20/03/2016 και Σταύρος Τζίμας, «Το Μακεδονικό πίσω από τη σκηνή», *Καθημερινή*, 30/09/2018.

στον ξυλοδαρμό του πρωθυπουργού Ζ. Ζάεφ από οπαδούς κομμάτων της αντιπολίτευσης, εντός του μακεδονικού κοινοβουλίου.

Στο εξωτερικό του μέτωπο, το μακεδονικό κράτος, πέραν των ελληνικών και αλβανικών βλέψεων, είχε να αντιμετωπίσει και τις επεκτατικές βλέψεις του βουλγαρικού κράτους, το οποίο χορηγώντας αφειδώς βουλγαρικά διαβατήρια στους Σλαβομακεδόνες πολίτες του μακεδονικού κράτους, προσπαθούσε και προσπαθεί να ενισχύσει κι αυτό τα δικά του «πατήματα» εντός της Μακεδονίας. Σχετικά με τη χορήγηση βουλγαρικών διαβατηρίων, ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας Α. Σαμαράς δήλωνε το 2008 τα παρακάτω σε συνέντευξη του στη ΕΡΤ:

> Οι Σκοπιανοί θα το θυμάστε, είχαν έναν πρωθυπουργό που τον έλεγαν Γκεοργκέφσκι. Αυτός ο Γκεοργκέφσκι, όπως και χιλιάδες άλλοι Σκοπιανοί, έχουν βγάλει βουλγαρικό διαβατήριο και έχουν (και) βουλγαρική υπηκοότητα. Σε συνέντευξή του ο Γκεοργκέφσκι δήλωνε: «μην εκπλαγείτε αν μια μέρα με δείτε πρέσβη της Βουλγαρίας στα Σκόπια». Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει, χωρίς να γνωρίζω τον ακριβή χρόνο, ότι σε λίγο δε θα υπάρχουν ως ενιαία οντότητα τα Σκόπια. Ο χρόνος είναι με το μέρος μας γιατί αυτοί (ενν. οι Σκοπιανοί) δε μπορούν να διατηρήσουν πλέον την ενότητα τους.[8]

Το μακεδονικό κράτος λοιπόν, περικυκλωμένο από εχθρικά κράτη τα οποία επιθυμούσαν τη διάλυση του και με την εσωτερική του συνοχή να τίθεται διαρκώς εν αμφιβόλω είχε μπροστά του τα εξής σενάρια: α) αναπόφευκτη διάλυση σε άγνωστο χρονικό διάστημα και διαμελισμό του μεταξύ Ελλάδας, Αλβανίας, Βουλγαρίας (και πιθανότατα Σερβίας). β) Είσοδο του σε Ε.Ε. και ΝΑΤΟ και διατήρηση της κρατικής του υπόστασης, υπό την «ομπρέλα» πλέον των διεθνών συμμαχιών και ιδιαιτέρως του ελληνικού κράτους. Αυτή η επιλογή του μακεδονικού κράτους βέβαια, ήταν πάντα άμεσα εξαρτημένη από τις προθέσεις του ελληνικού, το οποίο έχοντας την ιδιότητα του μέλους της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, και με το πρόσχημα της μη λύσης του «ονοματολογικού» ζητήματος, προέβαινε σταθερά (ήδη από τη δεκαετία του 1990) σε συνεχή βέτο στην ένταξη του μακεδονικού κράτους σε οποιονδήποτε διεθνή οργανισμό. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της άσκησης βέτο για την ένταξη της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ το 2008, για την οποία η Ελλάδα καταδικάστηκε στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης.

Το 2017, το ελληνικό κράτος, λαμβάνοντας υπ' όψη:

α) τα «πατήματα» που ήδη διατηρούσε εντός του μακεδονικού κράτους λόγω της εδραίωσης και την περαιτέρω επέκτασης του ελληνικού καπιταλισμού (η οποία όπως είπαμε ξεκίνησε το 1995), με διάφορες ελληνικές επιχειρήσεις να έχουν μερίδιο σε ένα όχι ασήμαντο κομμάτι της οικονομίας της Μακεδονίας

[8] Συνέντευξη του Α. Σαμαρά στην ΕΡΤ 15/03/2008. Εντοπίζεται στο YouTube αναζητώντας «Ο συμβιβασμός του Αντώνη Σαμαρά στο Μακεδονικό». Όπως φαντάζεστε κι από τον τίτλο, ο φασίστας που δημοσίευσε το βίντεο είναι υποστηρικτής της γραμμής «γιούργια».

β) την εκτίμησή του πως τα συμφέροντά του μπορεί να συναντήσουν αμερικανικής υποστήριξης, καθώς λειτουργούν υπέρ της δημιουργίας μιας ζώνης ανάσχεσης της ρωσικής επιρροής στα Βαλκάνια και

γ) τις γενικότερες εξελίξεις στα Βαλκάνια και ειδικότερα το ζήτημα της ενδεχόμενης μελλοντικής αλλαγής συνόρων και προσάρτησης ενός μέρους του Κοσόβου στην Αλβανία,

έκρινε ότι έχει πλέον έρθει το κατάλληλο momentum, για να «λύσει» τις διαφορές του με το μακεδονικό κράτος, φυσικά προς όφελος του και με τρόπο που να εξυπηρετεί απόλυτα τα συμφέροντα του.

Το μακεδονικό κράτος απ' την άλλη, μην έχοντας άλλη ρεαλιστική επιλογή προκειμένου να διατηρηθεί ως αυτοτελές κράτος και έπειτα από σχεδόν τριάντα χρόνια διπλωματικής, στρατιωτικής και οικονομικής πίεσης από το ελληνικό κράτος, αναγκάστηκε τελικά να «συνθηκολογήσει».

Είχε έρθει η ώρα της «επίλυσης» του «Μακεδονικού».

Β' ΜΕΡΟΣ
Η Συμφωνία των Πρεσπών

i. Αριστεροδεξιός σουρεαλισμός και η γνώμη ενός think tank.

Την 17η Ιουνίου του 2018, το ελληνικό και το μακεδονικό κράτος υπέγραψαν τη Συμφωνία των Πρεσπών, με την οποία η διαμάχη μεταξύ των 2 κρατών, η οποία κράτησε σχεδόν 30 χρόνια, υποτίθεται πως έφτασε στο τέλος της. Κατά τη διάρκεια της τελετής υπογραφής, ο αριστερός πρωθυπουργός της Ελλάδας Α. Τσίπρας, έκανε λόγο για «γιορτή της ειρήνης, της αδελφοσύνης και της καλής γειτονίας των δυο λαών». Την ίδια στιγμή, οι καμπάνες στα ελληνικά χωριά των Πρεσπών χτυπούσαν πένθιμα. Αν και η μέρα ήταν Κυριακή, οι ακροδεξιοί της χώρας μας ενημέρωναν ότι ήταν άλλη μια «Μεγάλη Παρασκευή του Ελληνισμού». Λίγες μέρες πριν την υπογραφής της Συμφωνίας, ο Γ. Γ. του «κόμματος της εργατικής τάξης» Δ. Κουτσούμπας εξηγούσε στους συναδέλφους του στη Βουλή, το πώς η Ελλάδα γονάτισε για άλλη μια φορά στις διαταγές των «Αμερικάνων».

Πέρα από αυτό το (δυστυχώς όχι και τόσο) σπάνιο δείγμα αριστεροδεξιού σουρεαλισμού, ας δούμε τι λέει για την Συμφωνία ένα από τα think tanks του ελληνικού καπιταλισμού. Ο Γ. Παγουλάτος λοιπόν, καθηγητής στην ΑΣΟΕΕ και μέλος του ΕΛΙΑΜΕΠ [Ελληνικό Ινστιτούτο Άμυνας και Εξωτερικής Πολιτικής] μιλάει για τη Συμφωνία ως εξής:

> Τα θετικά της συμφωνίας προσφέρονται. Ο κόσμος θα σταματήσει να αναφέρεται επισήμως στη χώρα αυτή ως «Μακεδονία», η διμερής διένεξη μπορεί να λήξει, η γειτονική χώρα να αποκτήσει ευρωπαϊκή πορεία, που εγγυάται μεγαλύτερη σταθερότητα. Η «Βόρεια Μακεδονία» θα είναι μια μικρή χώρα εξαρτημένη από την Ελλάδα και στραμμένη προς τη Θεσσαλονίκη. Έχουμε απέναντί μας μια χώρα της οποίας δεν είμαστε ο φτωχός συγγενής αλλά ο πλούσιος γείτονας. Αγαπά ή μισεί κανείς τη συμφωνία των Πρεσπών, θα μπορέσει να λειτουργήσει επωφελώς για την Ελλάδα εάν δουλέψουμε για να επεκτείνουμε την επιρροή μας στη χώρα αυτή.[9]

Πουθενά εδώ ο «φιλειρηνισμός», πουθενά η «προδοσία», πουθενά η «εξάρτηση». Το μόνο που βλέπει ο Παγουλάτος είναι το πώς αυτή η συμφωνία «θα μπορέσει να λειτουργήσει επωφελώς για την Ελλάδα».

ii. Η Συμφωνία των Πρεσπών ως αυτό που είναι.

Η Συμφωνία των Πρεσπών είναι μια συμφωνία επιβολής των συμφερόντων του ελληνικού κράτους στο μακεδονικό. Είναι μια συμφωνία για την οποία το ελληνικό κράτος, ενεργώντας από θέση ισχύος, ως «πλούσιος γείτονας» όπως μας λέει και ο Γ. Παγουλάτος, είχε εξαρχής τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο. Οι πάγιες επιδιώξεις του ελληνικού κράτους όπως είχαν διαμορφωθεί ήδη από τη δεκαετία του 1990, δηλαδή η αλλαγή της ονομασίας και η αλλαγή άρθρων του Συντάγματος

[9] Σ Γ. Παγουλάτος, «Μετά τις Πρέσπες, ας δούμε τις ευκαιρίες», *Η Καθημερινή*, 03/02/2019.

Στιγμιότυπο από την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών. Ο αριστερός πρωθυπουργός της Ελλάδας που δε φοράει γραβάτες, μάλλον θα σκέφτεται ήδη το Νόμπελ Ειρήνης.

του μακεδονικού κράτους, εκπληρώθηκαν με την συμφωνία των Πρεσπών. Το μακεδονικό κράτος είναι το μοναδικό κράτος στην ιστορία το οποίο υποχρεώνεται σε αλλαγή της ονομασίας και του Συντάγματος του, χωρίς προηγουμένως να έχει ηττηθεί σε πόλεμο. Αυτό από μόνο του αρκεί, για να καταλάβει κανείς το πόσο «φιλειρηνική» και πόσο «μεταξύ ίσων» είναι η Συμφωνία. Επιπλέον, η Συμφωνία των Πρεσπών, δίνει την δυνατότητα στο ελληνικό κράτος να αυξήσει την επιρροή του και να ενισχύσει τα ερείσματα που ήδη διαθέτει εντός του κράτους της Μακεδονίας, μετατρέποντας το ουσιαστικά σε ένα «συμβατό με τις ελληνικές επιδιώξεις γείτονα» όπως σημείωνε στην ελληνική Βουλή ο Μ. Έβερτ το μακρινό 1994.

Ας δούμε αναλυτικότερα μερικά από τα σημεία της Συμφωνίας:

α) Η ονομασία του μακεδονικού κράτους αλλάζει από «Μακεδονία», σε «Βόρεια Μακεδονία». Οι κάτοικοι του, οι οποίοι αυτοαποκαλούνται εδώ και δυο αιώνες «Μακεδόνες», θα πρέπει πλέον βάσει της Συμφωνίας, να αυτοαποκαλούνται με το στανιό, «Βορειομακεδόνες»!» Το ελληνικό κράτος είναι που επέβαλε στο μακεδονικό το συγκεκριμένο όνομα. Άλλωστε αυτή ήταν εδώ και χρόνια η πάγια θέση του ελληνικού κράτους: «σύνθετη ονομασία με γεωγραφικό προσδιορισμό». Τί άλλο θα μπορούσε να είναι ο γεωγραφικός προσδιορισμός πέρα από «Βόρεια Μακεδονία»; Η ύπαρξη του γεωγραφικού προσδιορισμού «Βόρεια» στη νέα ονομασία, μπορεί εκ πρώτης όψεως να φαντάζει ως και ασήμαντη. Στην πραγματικότητα, είναι πρόσφορη για μελλοντική χρήση από το ελληνικό κράτος, καθώς αφήνει ύπουλα το υπονοούμενο επανένωσης κάποια στιγμή της «Βόρειας» με την μοναδική «σκέτη» Μακεδονία που διαθέτουν αυτή τη στιγμή τα Βαλκάνια, η οποία φυσικά είναι η ελληνική.[10]

β) Το μακεδονικό κράτος, με την αλλαγή διαφόρων άρθρων του Συντάγματος του, υποχρεώνεται να αποδεχτεί ουσιαστικά ότι δεν υπάρχει μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα. Η αλλαγή άρθρων του Συντάγματος, αναφορικά με τις μειονότητες, είναι κάτι το οποίο το ελληνικό κράτος επεδίωκε από το 1992. Αυτή την στιγμή υπολογίζεται ότι στο «ελληνικό» κομμάτι της Μακεδονίας ζουν περίπου 100.000 άνθρωποι μακεδονικής καταγωγής, οι περίφημοι «ντόπιοι», υπό την «σιωπηρή» επιτήρηση του ελληνικού κράτους, το οποίο στο παρελθόν έχει φτάσει μέχρι και στο να κηρύξει την γλώσσα τους «απαγορευμένη». Πλέον, το ζήτημα της μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, κλείνει οριστικά, επιτρέποντας στο ελληνικό κράτος να συνεχίσει την αφομοίωση του μακεδονικού πληθυσμού που ζει εντός της επικράτειας του.[11]

γ) Βάσει της Συμφωνίας, αναγνωρίζεται η ύπαρξη «μακεδονικής γλώσσας» η οποία ορίζεται

[10] Περισσότερα σχετικά με την πολλαπλή χρησιμότητα του ονόματος «Βόρεια Μακεδονία» για τα ελληνικά συμφέροντα μπορεί να δει κανείς στο «Τι σου είναι ένα όνομα», antifascripta.net, 24/03/2019.

[11] Για τη μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα, βλ. Τάσος Κωστόπουλος, «Το φάντασμα της Ιστορίας. Πως η Μακεδονία μας έγινε Ελληνική», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 24/02/2019.

ΕΘΝΟΣ
www.ethnos.gr
ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ
«ΣΑΦΑΡΙ» ΤΗΣ ΕΦΟΡΙΑΣ ΓΙΑ ΚΟΜΠΙΝΕΣ ΣΤΑ ΙΧ ΜΕ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ
ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΣΗΜΑ, ΤΟ ΜΠΛΟΚΟ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ ΚΑΙ ΤΟ... ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΝΔ
ΕΝΝΕΑ ΣΤΙΣ ΔΕΚΑ ΕΛΜΕ ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΗ ΔΟΣΗ ΤΟ EUROGROUP

Πρωτοσέλιδο της Εφημερίδας Έθνος, μετά την επίσκεψη του πρωθυπουργού της Ελλάδας Α. Τσίπρα στην Β. Μακεδονία τον 04.2019. Ετσι, για να καταλάβουμε ποιος είναι το αφεντικό.

και ως η επίσημη γλώσσα του μακεδονικού κράτους. Το συγκεκριμένο σημείο θεωρήθηκε από τους φασίστες ως μέγιστη «προδοσία». Στην πραγματικότητα, αυτή η διάταξη της Συμφωνίας αφαιρεί από το βουλγαρικό κράτος , φυσικά προς το συμφέρον του ελληνικού, το γλωσσικό «πάτημα» που αυτό διατηρεί εντός του κράτους της Μακεδονίας. Το βουλγαρικό κράτος έχοντας όπως έχουμε ήδη πει, τις δικές του βλέψεις κατά του μακεδονικού κράτους, υποστηρίζει διαχρονικά, ότι δεν υπάρχει αυτοτελής μακεδονική γλώσσα και ότι η γλώσσα που μιλιέται στο κράτος της Μακεδονίας είναι βουλγαρική διάλεκτος. Αναφορικά με το ζήτημα, ο Υπουργός Άμυνας της Βουλγαρίας Κ. Καρακατσάνοφ, έχει δηλώσει τα εξής:

> Δεν θα επιτρέψουμε «μακεδονική γλώσσα» σε Ε.Ε. και ΝΑΤΟ. Υπάρχει μια τάση από τη βουλγαρική πλευρά να κάνουμε συμβιβασμούς, που κατά την γνώμη μου είναι απαράδεκτοι. Από τη «μακεδονική» πλευρά εκφράστηκε η επιθυμία να αμφισβητηθούν σοβαρά θέματα, να αλλαχθούν και να γίνουν δεκτά αυτά που δεν έχουν καμία σχέση με την ιστορική αλήθεια. Δεν υπάρχει τέτοια γλώσσα και κανείς δεν μπορεί να την καθιερώσει. Δεν θα επιτρέψω κανένα συμβιβασμό με την ιστορία μας.[12]

Η συγκεκριμένη κίνηση λοιπόν δεν πρέπει να ιδωθεί ως παραχώρηση του ελληνικού κράτους απέναντι στο μακεδονικό, αλλά ως αντι-βουλγαρική κίνηση.

δ) Η Συμφωνία δρομολογεί την εμπορική, οικονομική και ενεργειακή συνεργασία μεταξύ μακεδονικού και ελληνικού κράτους. Όντας σαφώς πιο ισχυρό και οικονομικά ανεπτυγμένο, το κράτος που επωφελείται από αυτή τη «συνεργασία» είναι φυσικά το ελληνικό. Ήδη από τις πρώτες επισκέψεις του Τσίπρα στη Βόρεια (πλέον) Μακεδονία, τον συνόδεψαν 140 Έλληνες βιομήχανοι, οι οποίοι «είναι αισιόδοξοι καθώς η χώρα παρουσιάζει προοπτικές για επενδύσεις».[13] Ουσιαστικά, λοιπόν, δίνεται στον ελληνικό καπιταλισμό η δυνατότητα περαιτέρω επέκτασης και «ριζώματος», εντός του μακεδονικού κράτους.

ε) Όσον αφορά το στρατιωτικό επίπεδο, το ελληνικό κράτος αποκτά ένα κράτος που θα βρίσκεται κάτω από την ομπρέλα του και που εκτός των άλλων μπορεί να λειτουργήσει ανασχετικά ως προς τις αλβανικές και βουλγαρικές βλέψεις στην περιοχή, σταθεροποιώντας και διασφαλίζοντας κατά το δυνατόν το «βόρειο μέτωπο» του ελληνικού κράτους. Όπως μαθαίνουμε, ήδη η Ελλάδα αναλαμβάνει την επιτήρηση του εναέριου χώρου της Μακεδονίας, αποκτώντας ακόμα μεγαλύτερο στρατιωτικό πάτημα στα Βαλκάνια.[14] Ταυτόχρονα, Έλληνες καραβανάδες αναμένεται να αναλάβουν

[12]«Βουλγαρία: Απειλεί με βέτο στην ένταξη της ΠΓΔΜ λόγω ”μακεδονικής γλώσσας”», *Ναυτεμπορική*, 11/12/2018.
[13] «Έλληνες επιχειρηματίες βλέπουν ευκαιρίες για επενδύσεις στη Βόρεια Μακεδονία», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 03/04/2019,
[14]Το ελληνικό «air policing» στο FIR Σκοπίων έχει διπλή στόχευση, tvxs.gr, 01/04/2019.

μέρος της εκπαίδευσης του στρατού του μακεδονικού κράτους.[15] Αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με το μπλέξιμο στα εσωτερικά της γειτονικής χώρας, αλλά με τους παγκόσμιους γεωπολιτικούς συσχετισμούς, καθώς ο μακεδονικός στρατός προφανώς θα «εκπαιδευθεί» με τρόπους που αρέσουν στους Έλληνες. Ο Αναπληρωτής Υπουργός Άμυνας Π. Ρήγας σημειώνει:

> Οι δύο χώρες αναγορεύονται σε σύμμαχες, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, χωρίς μάλιστα η σχέση αυτή να συνδέεται με την ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ. Με δεδομένες τις απειλές που δέχεται η χώρα μας εξ Ανατολών, αλλά και την αστάθεια που επικρατεί στην ευρύτερη περιοχή, διασφαλίζονται τα βόρεια σύνορα μας – όχι με την έννοια ότι υπάρχει κίνδυνος από αυτή την κατεύθυνση κατά της εδαφικής μας ακεραιότητας, αλλά με την έννοια ότι τυχόν αποσταθεροποίηση μπορεί να λειτουργήσει επιβαρυντικά στη διαχείριση των προβλημάτων μας με την Τουρκία ή ακόμα και να τροφοδοτηθεί από αυτήν.[16]

Η αναδιαμόρφωση της σχέσης του ελληνικού κράτους με το μακεδονικό, λοιπόν, δεν έχει να κάνει με το ότι η Ελλάδα έγινε ξαφνικά «σύμμαχη» με τη Μακεδονία. Αντίθετα, η Συμφωνία των Πρεσπών αποτελεί περισσότερο υποστηρικτική κίνηση στα γενικότερα ελληνικά σχέδια για τα Βαλκάνια, που κατά βάση είναι αντιβουλγαρικά και αντιτουρκικά.

Πέραν των ανωτέρω, σε περίπτωση αθέτησης των όρων της Συμφωνίας από το μακεδονικό κράτος, το ελληνικό κράτος εξακολουθεί να διατηρεί το δικαίωμα άσκησης βέτο στην ενταξιακή πορεία του μακεδονικού κράτους στην Ε.Ε., τακτική που φυσικά ακολούθησε, τα τελευταία 30 χρόνια.

Όποιος μετά από τα παραπάνω, βλέπει στην Συμφωνία, «φιλειρηνισμό», «προδοσία» ή «εξάρτηση της Ελλάδας από τους Αμερικάνους», το κάνει εσκεμμένα.

iii. Το μέλλον

Κλείνοντας, πρέπει φυσικά να τονίσουμε ότι η Συμφωνία των Πρεσπών, όπως και κάθε άλλη διακρατική συμφωνία, δεν είναι προορισμένη για να ισχύσει για πάντα. Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί είναι εκ φύσεως εξαιρετικά σύνθετοι και βίαιοι, ώστε να μπορούν να «λυθούν οριστικά» με μια συμφωνία. Δεν είμαστε σε θέση να προβλέψουμε ούτε αν η Συμφωνία των Πρεσπών θα διαρκέσει, ούτε ποιες θα είναι οι μελλοντικές εξελίξεις τόσο στο ζήτημα των σχέσεων της Ελλάδας με τη Μακεδονία όσο

---

[15] Σχετικά με τον ρόλο της Ελλάδας στην στρατιωτική εκπαίδευση των μακεδονικών ενόπλων δυνάμεων, μπορείς να δεις και την ομιλία του Έλληνα Υπουργού Άμυνας Ε. Αποστολάκη στην Βουλή. Εντοπίζεται στο YouTube με τίτλο «Πρώτη ομιλία ΥΠΕΘΑ Ευ.Αποστολάκη στην ολομέλεια της βουλή.8-2-2019».

[16] Π. Ρήγας, αναπληρωτής Υπουργός Εθνικής Άμυνας, «Η Συμφωνία των Πρεσπών είναι μια ιστορική ευκαιρία που δεν πρέπει να πάει χαμένη», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 22/01/2019.

και στο ζήτημα των διακρατικών ανταγωνισμών στα υπόλοιπα Βαλκάνια. Όπως μας λένε και οι Ν. Ζάικος, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας και Ι. Μιχαηλίδης, καθηγητής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης:

> Το Μακεδονικό Ζήτημα, ως ζήτημα γεωπολιτικό και σύγκρουσης ταυτοτήτων, βρίσκεται σήμερα στην τέταρτη φάση του, λαμβάνοντας διαχρονικά διάφορες μορφές., Η παρούσα Συμφωνία το πιο πιθανό είναι ότι δε θα βάλει οριστικά την τελεία σε ένα ζήτημα που διαμορφώνει τις ισορροπίες στην Βαλκανική για σχεδόν 150 χρόνια. Έχουμε την πεποίθηση ότι το Μακεδονικό Ζήτημα θα συνεχίσει να μας απασχολεί και στο μέλλον με κάποια άλλη μορφή. Ως μια ισχυρή δημοκρατία, θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για αυτό, με γνώμονα πάντα το πατριωτικό μας καθήκον...[17]

Το σίγουρο είναι, ότι με τη Συμφωνία των Πρεσπών, το ελληνικό κράτος, διευθέτησε για την ώρα ένα ζήτημα, με τρόπο που να εξυπηρετεί απόλυτα τα συμφέροντα του στη σημερινή ιστορική συγκυρία, όπως περιγράψαμε και παραπάνω. Το τι θα συμβεί στο μέλλον, σε μια περιοχή συνυφασμένη με τις λέξεις «πόλεμος», «εθνοκάθαρση» και «αλλαγή συνόρων», μένει πλέον να γραφτεί.

Προς το παρόν, ας υπενθυμίσουμε συνοπτικά τα εξής: Το ελληνικό κράτος δε βλέπει φιλικά τη Μακεδονία. Το ελληνικό κράτος αν μπορούσε να την προσαρτήσει ολόκληρη θα το έκανε δίχως δεύτερη σκέψη. Αλλά το ελληνικό κράτος δεν παίζει μπάλα μόνο του. Και ο πραγματικός του αντίπαλος δεν είναι η Μακεδονία, αλλά η Βουλγαρία και η Τουρκία. Οπότε απ' το να διαλυθεί η Μακεδονία και να την πάρουν οι άλλοι, οι πραγματικοί εχθροί του, προτιμά να στηρίζει το ίδιο την ύπαρξη του κράτους της (προς το παρόν) και σε αντάλλαγμα η Μακεδονία να αποτελεί τη «βαλκανική ενδοχώρα της Ελλάδας». Η Μακεδονία από πλευράς της ή που θα διαλυόταν, ή που θα συνθηκολογούσε με τους Έλληνες. Έτσι φτάσαμε στη Συμφωνία των Πρεσπών, μια συμφωνία με την οποία το ελληνικό κράτος επιβάλλει όλους τους όρους του πάνω στο μακεδονικό.

---

[17] Ν. Ζάικος, Ι. Μιχαηλίδης, Αλφαβητάρι του Μακεδονικού Ζητήματος: Μια διαφορετική ανάγνωση της Συμφωνίας των Πρεσπών, *Η Καθημερινή*, 17/09/2018.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

70 χρόνια συνύπαρξης ακροδεξιού εθνικιστικού και αριστερού πατριωτικού λόγου. Η ανάγκη συγκρότησης αυτόνομου και ανταγωνιστικού λόγου, ενάντια στις ακροδεξιές και αριστερές αφηγήσεις.

Μιλήσαμε στην αρχή για τη συνύπαρξη και τη συνεργασία του ακροδεξιού με τον αριστερό λόγο γύρω από το «Μακεδονικό» και τη Συμφωνία των Πρεσπών. Ας δούμε λοιπόν, ποιες ήταν οι γνώμες που επικράτησαν στη δημόσια συζήτηση γύρω απ' το ζήτημα:

Οι φασίστες κάλεσαν σε «πανεθνικό ξεσηκωμό», μίλησαν για «παραχάραξη της Ιστορίας» και μας είπαν ότι η Συμφωνία των Πρεσπών είναι «προδοτική» και ότι «ξεπουλά την Ελλάδα». Δεν περιμέναμε κάτι άλλο από αυτούς βέβαια.

Το κομμάτι της αριστεράς το οποίο αποτελείται από το ΚΚΕ και τις απομιμήσεις του, και το οποίο ως μόνο ιμπεριαλιστικό κράτος στον πλανήτη, αναγνωρίζει το κράτος των Η.Π.Α. (και φυσικά ποτέ το ελληνικό), μας ενημέρωσε ότι η Συμφωνία είναι προϊόν της «εξάρτησης» του ελληνικού κράτους από το ΝΑΤΟ και τους «Αμερικάνους». Μετά, μας κάλεσε να φωνάξουμε υπέρ της «φιλίας των λαών» και να πούμε ΟΧΙ στον αλυτρωτισμό, προφανώς... των Μακεδόνων, αφού ως γνωστόν, οι δικές μας αλύτρωτες πατρίδες, πλέον δεν υπάρχουν (σημ.: μην ανησυχείτε «σύντροφοι», η Συμφωνία έβαλε τέλος στους... «αλυτρωτισμούς») .

Το κομμάτι της αριστεράς το οποίο πρόσκειται στην Κυβέρνηση χρησιμοποίησε (όχι για πρώτη φορά βεβαίως) την τακτική του «αντιφασισμού». Αξιοποιώντας την επανεμφάνιση των φασιστών στον δρόμο, έκρουσε τον κώδωνα του φασιστικού κινδύνου, κάνοντας λόγο για «κύμα εθνικιστικών καταλήψεων» και βαπτίζοντας 10λεπτα φασιστικά «μπάχαλα» 30 παρακρατικών στα σκαλάκια της Βουλής, ως «σχέδιο κατάληψης του Κοινοβουλίου από τους ακροδεξιούς». Στη συνέχεια, υποστήριξε ότι αρμόδια να τα βάλει με τους φασίστες είναι η ίδια και ότι η Συμφωνία των Πρεσπών είναι μια πατριωτική συμφωνία η οποία λύνει «ειρηνικά» το «Μακεδονικό». Επομένως, μας είπε, σ' αυτήν αντιτάσσονται μόνο οι φασίστες, οι εθνικιστές και οι σωβινιστές της χώρας. Η συσκότιση που δημιουργήθηκε ήταν τέτοια ώστε η γνώμη αυτή των αριστερών υπηρετών του κράτους να μπορεί να προβάλλεται ακόμα και ως «αντιφασιστική».

Το αποτέλεσμα της παραπάνω συνύπαρξης ακροδεξιού και αριστερού λόγου, ήταν η απόκρυψη αυτού του οποίου είναι στην πραγματικότητα η Συμφωνία των Πρεσπών: Μια διακρατική συμφωνία η οποία επιβλήθηκε από θέση ισχύος και η οποία εξυπηρετεί απόλυτα τα συμφέροντα του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Τριάντα χρόνια διπλωματικού και οικονομικού πολέμου, παρέμβασης του ελληνικού κράτους στα εσωτερικά του μακεδονικού κράτους και πολεμικών σχεδίων, ήταν απλά σαν να μην υπήρξαν. Με έναν οργουελικό σχεδόν τρόπο, το ελληνικό κράτος, ουσιαστικά παρουσιάστηκε σαν να «σύρθηκε» στην υπογραφή της Συμφωνίας, είτε (αναλόγως των ιδεολογικών παρωπίδων) από «φιλειρηνισμό», είτε λόγω «εξάρτησης» του από τους Αμερικάνους ή τους Γερμανούς ή και τους δύο, είτε λόγω των «προδοτών» που αυτή τη στιγμή το κυβερνούν.

Ασφαλώς, δεν είναι η πρώτη φορά που κάτι τέτοιο συμβαίνει. Επί εβδομήντα και πλέον χρόνια τώρα, ο ακροδεξιός εθνικιστικός λόγος και ο αριστερός πατριωτικός λόγος, σαν άλλα σιαμαία αδέρφια, συνυπάρχουν, συνδυάζονται, αλληλοσυμπληρώνονται, σπέρνουν την σύγχυση και δημιουργούν συσκότιση γύρω από οποιοδήποτε

ζήτημα που αφορά την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους. Επί εβδομήντα και πλέον χρόνια τώρα, οι ακροδεξιές και οι αριστερές αφηγήσεις παρουσιάζουν την Ελλάδα μονίμως «εξαρτημένη», «έρμαιο των ξένων», «απειλούμενη», «αμυνόμενη», «προδομένη», εσχάτως δε και «υπέρμαχος της ειρήνης». Σύμφωνα με αυτές τις αφηγήσεις, το ελληνικό κράτος ουδέποτε υπήρξε επιθετικό και ιμπεριαλιστικό, ουδέποτε διέπραξε εγκλήματα στο όνομα του έθνους και της πατρίδας (και αν διέπραξε, δε μπορούν να συγκριθούν με τα εγκλήματα των... άλλων), αντίθετα ο... «ελληνισμός» (ό,τι κι αν είναι αυτό), βρίσκεται διαρκώς περικυκλωμένος από εχθρούς οι οποίοι επιβουλεύονται την ελευθερία του, τη γλώσσα του, τη θρησκεία του και την πατρώα του γη. Ας θυμηθεί κανείς τις αριστερές και τις δεξιές αφηγήσεις για την «καταστροφή της Σμύρνης», ή την «τραγωδία της Κύπρου». Οι πόλεμοι που εξαπέλυσε το ελληνικό κράτος αντιμετωπίζονται ως «κάποιο κακό που το βρήκε το καημένο», τόσο από την αριστερά όσο και από τη δεξιά.

Μπορούμε να πούμε με σιγουριά, ότι αυτού του είδους οι αφηγήσεις, είναι βαθιά ριζωμένες και αποτελούν την κοινή συνείδηση της συντριπτικής πλειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας, ανεξαρτήτως αριστερών ή δεξιών φρονημάτων. Η τόσο ευρεία κοινωνική αποδοχή τέτοιων αφηγήσεων, αφ' ενός εξασφαλίζει ότι ο μόνος λόγος που θα ακούγεται και θα επικρατεί στο τέλος, θα είναι πάντα ο λόγος του κράτους και των αφεντικών μας. Αφ' ετέρου είναι το πρώτο βήμα της συναίνεσης μιας ολόκληρης κοινωνίας στα σχέδια του κράτους της, οποιαδήποτε και αν είναι αυτά. Είναι η πρώτη ύλη για την δημιουργία της εθνικής ενότητας, αυτής που όπως φωνάζουμε και στον δρόμο, γεννά νεκροταφεία...

Οι εποχές που ζούμε είναι εμπόλεμες. Η καπιταλιστική κρίση που ξεκίνησε το 2008 συνεχίζεται, ο παγκόσμιος εμπορικός πόλεμος μεταξύ των κρατών έχει φτάσει σε σημείο βρασμού και οι περιφερειακοί πόλεμοι μαίνονται σε διάφορα σημεία του πλανήτη. Τα κράτη έχουν αρχίσει και «βγάζουν δόντια», προσπαθώντας το καθένα να αρπάξει ότι μπορεί, από τον κόσμο που για άλλη μια φορά διαλύεται και ξαναμοιράζεται. Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ήδη στην παγκόσμια διακρατική σύγκρουση. Και κάνει τα δικά του σχέδια. Σχέδια επιθετικά και πολεμικά, σχέδια από τα οποία εμείς δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα, σχέδια στραμμένα (και) εναντίον μας και προορισμένα να περάσουν από πάνω μας. Είναι επιτακτικά αναγκαίο λοιπόν να αποκτήσουμε τον δικό μας συλλογικό και αυτόνομο λόγο και να αρχίσουμε να μιλάμε ενάντια στο ελληνικό κράτος και τα σχέδια του. Λόγο ανταγωνιστικό, ικανό να «σπάσει» τις κυρίαρχες ακροδεξιές εθνικιστικές και αριστερές πατριωτικές αφηγήσεις, όπως τις περιγράψαμε παραπάνω. Λόγο που θα μιλά για το κράτος μας, ως αυτό που είναι: Ένα ιμπεριαλιστικό κράτος που θα κάνει τα πάντα για να επωφεληθεί από την παγκόσμια διακρατική σύγκρουση. Ό,τι και αν αυτό σημαίνει. Όπως είπαμε και στην αρχή, ζητήματα σαν και αυτό για το οποίο μιλήσαμε εδώ είναι ζητήματα που ξεφεύγουν από την καθημερινή μας εμπειρία, του σχολείου, της γειτονιάς και της δουλειάς. Ως εκ τούτου μας φαντάζουν μακρινά, σύνθετα, μπερδεμένα. Απ' την άλλη, ίσως να υπάρξει κάποια στιγμή που η ίδια η Ιστορία θα μας φέρει αυτά

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ιδού το σχέδιο εισβολής στη Βουλή

ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΣΑΝ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΜΕΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ»

ΟΛΑ ΟΣΑ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ

Η μεγάλη Πέμπτη

Η διαγραφή έφερε πόλεμο

Εξαφανίζονται 2.330 μνημεία

Η ανασύσταση στο απόγειο

ΜΑΡΤΥΡΑΣ Ο ΦΑΚΟΣ
Ο Τζόλιος και ο «Τόλης 88»

Οι ζυμώσεις, το παρασκήνιο και οι πρωταγωνιστές

Αριστερά, το ΚΚΕ μας καλεί να πούμε ΟΧΙ στον «αλυτρωτισμό των... Μακεδόνων».

Δεξιά, η Εφημερίδα των Συντακτών κρούει τον κώδωνα του «φασιστικού κινδύνου».

τα ζητήματα κατάφατσα. Θα είναι η στιγμή που θα μας καλέσουν να συμμετέχουμε στην «πολεμική προσπάθεια του έθνους». Τότε θα είναι ήδη πλέον αργά.

Αυτό το κείμενο, είναι η δική μας προσπάθεια συγκρότησης αντικρατικού λόγου και γνώμης, και αφορά στο τελευταίο επεισόδιο της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Δεδομένου ότι δεν είμαστε γεωπολιτικοί αναλυτές ή υπάλληλοι κάποιου υπουργείου εξωτερικών, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η γνώμη που διατυπώνουμε εδώ, έχει τις αδυναμίες της. Απ' την άλλη, έχει το εξής «πλεονέκτημα»: εκφράζεται από τη σκοπιά των «από κάτω», αυτών οι οποίοι θα κληθούν κάποια μέρα για το καλό του έθνους και της πατρίδας είτε να πεθάνουν, είτε να συναινέσουν στη δολοφονία άλλων. Φυσικά δεν τρέφουμε αυταπάτες. Είμαστε κάποιες δεκάδες αντιφασίστες κι αντιφασίστριες από τις νότιες γειτονιές της Αθήνας και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι δεν αποτελούμε κάποιο μαζικό αντιπολεμικό κίνημα που μπορεί να βάλει φρένο στα ιμπεριαλιστικά σχέδια του κράτους μας. Έχουμε συνείδηση του μέχρι που φτάνουν τα χέρια μας και τα μυαλά μας.

Από την άλλη, ακριβώς επειδή έχουμε αυτού του είδους τη συλλογική οργάνωση έχουμε και τα πλεονεκτήματά μας. Ανεξάρτητα από το τελικό... «αποτέλεσμα», τα όσα λέμε και κάνουμε ενάντια στο κράτος μας και τα σχέδια του, έχουν για εμάς σημασία και αξία. Αφενός οι γνώμες μας δεν είναι και τελείως αμελητέες. Γνωρίζουμε συνεχώς καινούριους συντρόφους και συντρόφισσες που εκφράζονται από τα λεγόμενά μας. Αφετέρου αυτές οι γνώμες κι αυτές οι πρακτικές μας βοηθούν να κρατάμε τα μυαλά μας στα κεφάλια μας και να κατανοούμε τον περίπλοκο κόσμος μας. Και μπορεί να μην είμαστε σε θέση να αλλάξουμε τις πολιτικές του ελληνικού κράτους για τα Βαλκάνια, αλλά είμαστε σε θέση να αλλάξουμε την καθημερινότητα μιας γειτονιάς. Κι αυτό δεν είναι καθόλου αμελητέο. Αν μη τι άλλο, εκτός όλων των άλλων είναι τουλάχιστον ένας τρόπος για να κρατήσουμε την αξιοπρέπεια μας. Και μιας και ο λόγος για αξιοπρέπεια, θα κλείσουμε με μια μικρή ιστορία.

Πρόσφατα, ο ηγέτης των Σέρβων της Βοσνίας κατά τον Γιουγκοσλαβικό Εμφύλιο, Ρ. Κάρατζιτς, καταδικάστηκε στη Χάγη για εγκλήματα πολέμου. Θεωρείται υπεύθυνος για τον θάνατο χιλιάδων Βόσνιων Μουσουλμάνων, στην συντριπτική τους πλειοψηφία αμάχων, παιδιών, ανδρών και γυναικών, οι οποίοι δολοφονήθηκαν κατά τα έτη 1991-1995 από τους Σέρβους φασίστες. Ακόμα και σήμερα βέβαια, τόσο στην Σερβία όσο και στην Ελλάδα, ο Κάρατζιτς θεωρείται από πολλούς, ήρωας. Το 1993 ο Κάρατζιτς επισκέφτηκε την Ελλάδα στα πλαίσια της ελληνοσερβικής φιλίας. Πλήθος κόσμου τον υποδέχτηκε στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας (τι ειρωνεία ε;). Ήταν οι εποχές που ο «ελληνικός λαός» διαδήλωνε στα μακεδονικά συλλαλητήρια και φαντασίωνε «σύνορα με τη Σερβία». Η εξόντωση των Βόσνιων Μουσουλμάνων από τους Σέρβους φασίστες είχε ήδη ξεκινήσει. Όλοι το γνώριζαν. (Σχεδόν) κανείς δε μιλούσε. Έτσι επιτάσσαν τότε τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους και ιμπεριαλισμού. Οι δεξιοί αποκάλεσαν τον Κάρατζιτς φίλο και αδερφό. Οι αριστεροί τον είπαν σύντροφο και μαχητή της ειρήνης. Έξι χρόνια αργότερα, οι ίδιοι άνθρωποι που υποδέχτηκαν

Οι φασίστες κάνουν αυτό που ξέρουν καλύτερα. Ξεφτιλίζονται. Αλλά ΚΚΕ, ΕφΣυν και φασίστες όλοι μαζί υπηρετούν την κρατική αφήγηση. Γιατί μπορεί φαινομενικά να διαφωνούν, αλλά βρίσκουν πάντα αμοιβαία επωφελείς τρόπους να κάνουν πολιτική.

και αγκάλιασαν αυτό το κάθαρμα, οργάνωναν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας με αφορμή την επίσκεψη του προέδρου των Η.Π.Α. Μ. Κλίντον στην Ελλάδα, αποκαλώντας τον, λόγω των νατοϊκών βομβαρδισμών στη Σερβία το 1999, «μακελάρη των Βαλκανίων», δίνοντας έτσι νέα νοήματα στις λέξεις «υποκρισία» και «ξεφτίλα».

Να γιατί λοιπόν και μείς θα μιλάμε και θα έχουμε τη δική μας γνώμη.

Σ' αυτόν τον βούρκο, εμείς δε θα κυλήσουμε.

Antifa South,
04/2019

Διαδήλωση στόμα-με-στόμα από τις συνελεύσεις Autonome Antifa και Antifa South στη γειτονιά της Καλλιθέας το Φλεβάρη του 2019.

ΕΡΓΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Από την αντιφασιστική συνέλευση

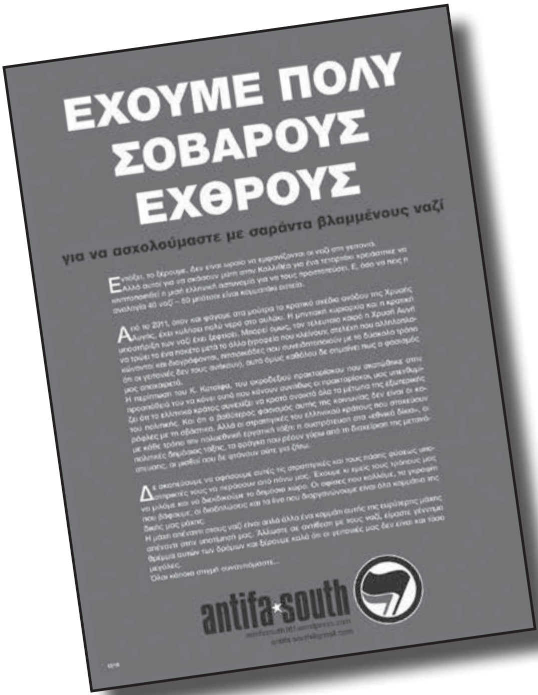
antifa south

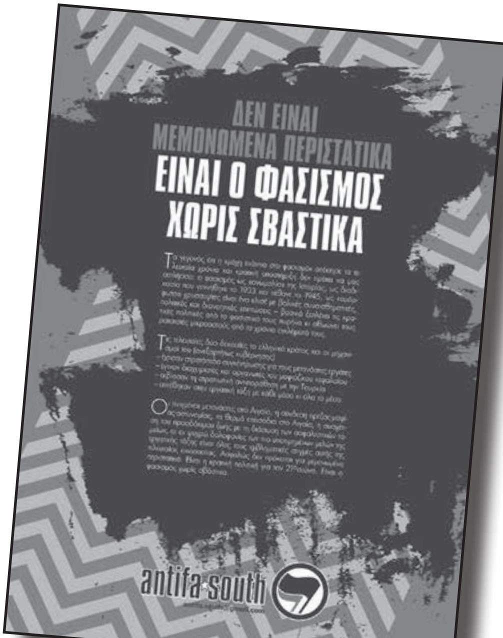

Για περισσότερο υλικό:

antifasouth.gr

Από τη μία οι φασίστες. Ξέραμε καλά τί μπούφοι είναι. Μας ζάλισαν ότι η «καημένη» η Ελλάδα «ξεπουλιέται» από τους πολιτικούς της. Ότι «η Μακεδονία είναι μία». Ότι η συμφωνία των Πρεσπών είναι «προδοσία».

Από την άλλη οι αριστεροί. Που μας είπαν ότι πρόκειται για «φιλειρηνισμό». Ότι η αριστερή μας κυβέρνηση «λύνει» ένα ζήτημα αιώνων. Ότι μπορούμε πια να κοιμόμαστε ήσυχοι. Κι ότι όποιος δεν ψήνεται με την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους είναι φασίστας.

Κι εμείς; Τί έχουμε να πούμε εμείς για όλα αυτά; Για την τριακονταετή ιμπεριαλιστική πολιτική του ελληνικού κράτους στη Μακεδονία; Για την προσπάθειά του να μπλεχτεί στα εσωτερικά μιας άλλης χώρας; Για τους όρους που επιβάλλει στο γειτονικό κράτος με τη Συμφωνία των Πρεσπών;

Οι καιροί μας μυρίζουν μπαρούτι. Και αν θέλουμε να λεγόμαστε αντιφασίστες και αντιφασίστριες δεν αρκεί να πολεμάμε τους ακροδεξιούς στις γειτονιές μας. Πρέπει να βάλουμε στο στόχαστρο τις πολιτικές του κράτους μας τόσο για το εσωτερικό όσο και για το εξωτερικό. Πολιτικές που περνάνε πάνω απ’ τα τομάρια όλων μας.

antifa south

antifasouth.gr | antifa.south@gmail.com